

öfver till andra stranden, som de nådde just som det började dagas.

»Gud vare lof, hon är räddad!» sade Heyki då Pekka nedlade Vappu på den risbädd Heyki beredt sig. »Lefver hon?»

»Ja, Heyki,» svarade Pekka. »Nu skola vi se till, om vi kunna göra något för henne. Skaffa vatten!»

Skyndsamt blefvo Vappus sår och blånader tvättade och omsedda så godt sig göra lät, och så lämnades hon i ro.

Pekka och hans kamrater satte sig en bit ifrån henne, Pekka och Pavo torkade sina svettiga pannor och sträckte sedan ut sig på den mjuka, rena sanden. Pekka frågade nu Heyki, huruvida han förmådde följa dem, om de trängde djupare in i skogen med Vappu.

»Nej, Gud bättre, Pekka, jag förmår icke nu, ty hela min kropp är stel och kännes som vore den sönderbruten.»

»Upp då, Pavo! Vi måste arbeta. Hör min plan! Vi gräfva in en hålgång i denna lösa sand, stor nog att dölja Vappu och Heyki samt våra kuntar. Göra vi detta väl, kunna vi hoppas, att de icke bli upptäckta. Om vi visa oss för svenskarna, skola de förfölja oss och glömma våra vänner. Raskt till verket!»

Redan ett par timmar därefter voro Vappu och Heyki dolda i sandhålan och ingången betäckt af en med roten uppryckt videbuske, så väl planterad i den fuktiga sanden, att det omöjligt kunde upptäckas att den icke varit växt där.

»I lagom tid!» hviskade Pavo och pekade på andra stranden.

Där stod uppe på den branta älfstranden en hop bönder och santalade, under det ett par gingo vid vattenkanten och forskade efter finnarnas spår. Kort därpå stannade de och pekade utåt älfven. Flera af bönderna kommo nu till, och man såg dem göra häftiga åtbörder. Snart sågos de gå upp till dem som stodo uppe på älfbrinken, där en lång öfverläggning syntes försiggå. Slutligen drogo de bort.

»Ah!» sade Pekka och skrattade lågt. »Bra, Pavo! De tro, att vi haft båt och rott nedåt älfven. Vi äro sålunda fria för förföljelse af dem. Och villrådiga synas de vara, om vi haft Vappu med oss eller icke. Troligen gå de nu